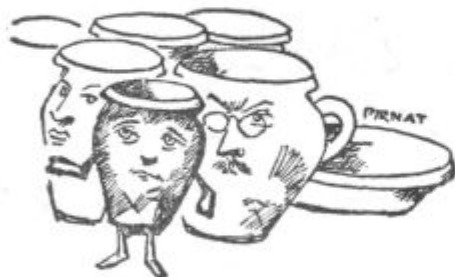

Ksenija Prunkova:

Povest o lončku

Bil je некоč — niti kralj, niti oče, ki je imel tri sinove, — ne, bil je некоč lonček, majhen, glinast, rjav lonček. Stal je na trgu med lončeno robo in je bil naprodaj. Mežikal je solncu in se je široko smejal, ker je bil dobre volje. Prodajalka je imela razloženo svojo lončeno robo pod veliko, belo hišo. Na tej hiši je bilo okno, kjer je stala kletka s kanarčkom in rastoča roža, za

oknom pa je sedela babica, ki je ves božji dan pletla nogavice in pripovedovala otrokom pravljice. Poslušali so jo verno otroci, roža in kanarček. Če se je pa babica utrudila in zadremala, je zažvrgolel kanarček in — je po svoje pripovedoval babičine pravljice solničnim žarkom, ki so sedali na okno, muham, ki so brenčale babici uspavanke in lončku, ki je stal pod oknom med lončeno robo.

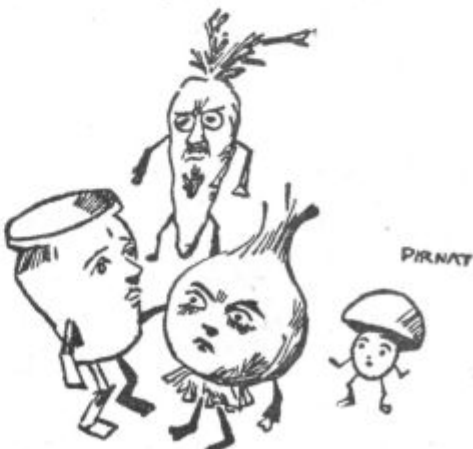
Lonček pa je bil posebne sorte. Druga posoda je dremala v solncu ali se pomenkovala med sabo o čisto vsakdanjih stvareh in kanarček še slišala ni. Lonček pa se je zastrmel v okno in v odprto rožo ter je poslušal. Slišal je o belih vilah in čarovnicah, o junakih v železnih oklepih in zakletih kraljičnah, slišal je o Indiji Koromandiji, kjer teče mleko v potokih in so hiše iz malega kruha. Vsak dan je komaj čakal, da se okno odpre in oglasi kanarček.

Tako je živel dan za dnem, stal na trgu med lončeno robo in je bil na

prodaj; če je bil dobre volje, je mežikal solncu, da so se otroci, ki so hodili mimo, čudili njegovemu lesku.

Lepega dne pa je ostalo babičino okno zaprto. Lončku se je tožilo po roži, po kanarčku in po babičinih pravljicah, da je bil potr in se mu še solncu ni ljubilo več mežikati. Čakal je dan, dva, okno je bilo zaprto in zastrto. — Tretje jutro se je — šele odprlo: roža v oknu je žalostno povešala glavo, kanarček je čepel čemerno na palčki in ni odprl kljuna. Tudi babice ni bilo več za oknom. Šele o mraku je kanarček zapel. Pa ni zapel o Alenčici kraljici, niti o kralju Matjažu, ne o mladi Bredi, niti o dušici s kanglico, pel je tako otožno in venomer eno in isto, eno in isto: »Babica je umrla! Babica je umrla!«

Lončku je bilo tako čudno in tesno, dasi ni vedel, kaj pomenja beseda »umrla«. Pa je vprašal kanarčka.

»Ne vem,« — je dejal kanarček, »prav natanko ne vem. Mislim, da je nekaj žalostnega, ker otroci vsi jokajo. Babica je tako čudna, nepremično leži na postelji in je vsa bela in nič več

ne pripoveduje pravljice in ne plete no-gavic. Najstarejša izmed otrok je de-jala bratcu in sestricam, da je babica-na duša šla v nebesa, in da je babica zato tako mirna in nepremična, ker ni-m več duše.»

»Kaj pa je to: duša?« je ugibal lon-ček.

»Jaz sem zaspan in žalosten, naj ti roža pove, »se je izognil kanarček, ker sam ni vedel, kaj je duša.

Takrat je roža spregovorila lončku: »Duša je nekaj, kar je v človeku. In je vsa lepša in boljša od človeka same-ga in je njegovo bistvo. Človek brez duše je kakor zemlja brez solnca in ne more živeti brez nje.«

Lončku je bilo to težko umljivo. Vso dolgo noč je premišljeval pa še ni ve-del, kaj je duša.

Naslednjega jutra pa je doživel ne-kaj novega. Mimo lončene robe je pri-šla kuharica. Oči je imela vodenomo-dre in lička so se ji svetila kakor veli-konočni piruhi. Imela je sneznobel predpasnik; da je na solncu kar vid jemalo, in da se je takoj videlo: iz do-bre hiše je. Kupila je naš lonček, ga vtaknila v cekar in krenila dalje.

V cekarju je bilo nekaj mladih čebul, domišljjavih gospodičen v svilenih rož-natorjavih krilcih. Takoj se je ena sit-no obregnila ob lonček: »Joj, kako ste nerodni! Krilo mi boste zmečkali! Ni-kar mi ne stopajte po krilu!« — A že ji je zaprlo sapo: v cekar je namreč priletela debelušasta zelnata glava, ki je imela kar cel tucat zelenih kril na sebi. Razkošatila se je in potisnila vse čebulice v kot. Za njo je priromalo v cekar še mnogo druge gospode: suh-ljati, bledikasti gospod peteršiljček, z vihrajočo zeleno kravato; za njim gos-podična zelena v čipkasti, temnozele-ni obleki; njen bratranec korenček v paradni, rdečerumeni uniformi in cela družina jurčkov, mati, oče in šestero dece, vsi z velikimi rjavimi klobuki.

V tem pa je segla v cekar kuharičina roka, potegnila lonček na dan, in kmetica ga je napolnila z lepo, rumeno smetano.

»Kaj pa je to?« se je začudil lonček. »Kaj, če je to duša? V meni je, in je lepše in boljše od mene samega...« se je spomnil besed, ki jih je govorila ro-ža.

V cekarju je prinesla kuharica lon-ček v veliko belo kuhinjo. Ko je pa iz-praznila cekar, je lonček prišel na mi-zo v tesno, pretesno sosedstvo velike-ga železnega lonca in široke navihnie-sne kozice. (Konec prih. nedeljo.)

Nejčeto v pustni dan

Nejče je bil zdrav, živahen in vesel deček. Njemu je bil, kakor pravimo, vsak dan nedelja. Nikdar se ni dolgo-časi, nikoli miroval. Je že vedno spro-ti iztaknil kaj, kar ga je zabavalo in zanimalo.

Pustni dan pa je Nejče imel še po-sebno lepo zapisan v spominih svojega mladega življenja. Ni čuda, ko je pa toliko lepih dogodkov na ta dan. Je-del je krofe, »žgal je pusta« in se po-dil za »maškarami«, ki so se šemile in kričale tam po vasi. Ej, pustni dan, ta ni kar tako, ne!

Toda, kakor po najlepših solnčnih dnevih nastopa dež in grdo vreme, ta-ko se je lani tudi v Nejčeto vne jasne in lepe dneve prikradlo za kratek hip ne-koliko burje. Pa kakor nalašč, ravno za pustni dan.

Vsa zadevščina pa je bila tale: Nej-četov tovariš, gostilničarjev Bene je iztaknil nekod dve papirnati maski in jih pokazal Nejčetu.

Jej, to je bilo za Nejčeta! Ampak, ti maski! Ena je imela podobo opičje glave, druga pa je predstavljala obraz grdega, starega moža z dolgim nosom in velikimi ploščatimi zobmi.

»Saj ti dam eno.« je rekel Bene, vi-deč, s kolikim zanimanjem ogleduje Nejče papirnate spake. »Kar izberi!«

»Ali praviš zares,« je skoro zaklical Nejče in kar zaplaval v veselju.

»Zares!«

»Juhe! Bene, kako si dober! Če ti je vseeno, daj mi opičjo glavo!«

»Na jol!«

Nejče je bil napol nor. Masko si je pritržil na obraz, se pokril s klobukom in stekel domov.

Zdaj pa se je zgodilo nekaj nepri-čakovanega. Domači pasji čuvaj »Ču-ri« se je kakor blisk zagnal v Nejčeta, ga podrž na tla, mu raztrgal masko in

ga pri tem z ostrimi zobmi celo nekoliko ranih na vratu.

Nejče je presunljivo zakričal na pomoč, toda — tedaj že ni bilo več treba. Pes je bil namreč že takoj pri prvem vohljaju na jasnem, da je stori nekaj zločinskega. V svesti si svojega greha, je milo zatulil, nato je pa pričel na tleh ležečega Nejčeta lizati in obšipati s svojimi pasjimi poljubi.

V tem je že prihitela vsa prestrašena Nejčetova mati, ki je psa zapodila v uto, sinka pa dvignila in odnesla v hišo, kjer mu je izprala in obvezata rano.

Ko je ubogi ponesrečenec prišel nekoliko k sebi, je povedal materi vse po pravici. Mati ga je rahlo posvarila in mu zabičala, naj bo v bodoče vendar bolj previden, kajti žival nima toliko pameti kakor človek.

Spričo tako neljube prigode je Nejčeta na mah minulo vse zanimanje do teh nesrečnih mask. S Čurijem sta bila pa spet stara prijatelja.

Materina slika

Ameriške vojne ladje so dvignile sidra, da odplujejo na otočje Filipine in tam zadušijo vstajo. To je bilo pač v korist Združenih držav Severne Amerike, katerih posest so Filipini, in ukaz je bil tak. Tedaj je prišlo tudi do pomorske bitke pred mestom Manilo na filipinske motoku Luzonu, ki je glavno mesto ameriških Filipinov.

Malo preden je bilo izdano povelje, da se prične topovski ogenj, pade nekemu mlademu mornarju slučajno suknič v morje. Mladenič zaprosi takoj svojega starešino za dovoljenje, da se hitro spusti z ladje v morje in tako reši svoj suknič, ki se še ni potopil. Vendar mu starešina in poveljnik z ogorčenjem odkloni prošnjo in mu ukaže, da odide na svoje mesto. Mornar ne uboga, nego skoči v morje, tam zgrabi svoj suknič in se po vrvi spet popne na ladjo, kjer se postavi v vrsto z ostalimi mornarji. Zaradi te njegove neposlusnosti ukaže starešina, da ga takoj odvedejo in zapro v spodnjem delu ladje.

Po dokončani bitki odvedejo mladega mornarja pred sodišče in admiral bi moral že podpisati obsodbo, po kateri bi bil mornar obsojen na več let strogega vojaškega zapora. Vendar ukaže admiral, še preden podpiše to obsodbo, da naj pripeljejo obsojenega mornarja preduj. Ko je obsojeni mornar stal

pred njim v spremstvu svojih paznikov in čuvajev, ga admiral dolgo in pazljivo gleda, a potem ga vpraša:

»Mladenič povej mi resnico, kaj te je dovedlo do tega, da si odrekel pokornost svojemu starešini?«

Obsojeni mornar, ki je ves pobit stal pred svojim admiralom, seže z roko v žep svojega sukniča in vzame iz njega neko sliko. Slika pokaže admiralu ter reče z očmi polnimi solz in z drhtečim glasom:

»Mati!« in gledajoč admiralu naravnost v oči, nadaljuje umirjeno, z nekakšnim iskrenim ponosom: »Ni mi bilo žal sukniča, gospod admiral, ali v njem je bila ta materina slika, in ne dopustil bi, da se uniči niti za vse dobrine tega sveta...«

Admiral vstane po tej iskreni mornarjevi izpovedi in poljubi tega mladega človeka na čelo, potem mu pa z ginenim glasom reče:

»Sin moj, prost si in glej, odpuščam ti vso tvojo kazen. Deca, ki tudi za samo materino sliko žrtvuje svoje življenje, bo to življenje — če bo treba — rada žrtvovala tudi za svobodo svoje domovine; in za take sinove niso temnice niti okovje!«

L. N. Tolstoj:

Veliki medved

Pred davnimi in davnimi časi je bila na zemlji velika suša; izsušile so se reke, potoki in studenci, posušilo se je drevje, grmovje in trava, ljudje in živali pa so umirali od žeje.

Neke noči je odšlo iz neke hiše dekletce z zajemalko v roki; napotilo se je iskat za svojo bolno mamico vode. Ali dekletce vode ni našlo nikjer, in od utrujenosti je leglo v travo in zaspalo. Ko se je pa zbudilo in vzelo zajemalko v roke, je malo manjkalo, da ni izlilo vode iz nje. Zajemalka je

bila polna čiste in sveže vode. Dekletce se je razveselilo in se hotelo napiti; tedaj pa se je spomnilo, da bi potem ne bilo dovolj vode za bolno mamico. Pa je pohitele z vodo domov. Hitelo je tako, da ni zapazilo niti psička pri svojih nogah in se je spodtaknilo obenj in spustilo pri tem zajemalko na tla.

Psiček je žalostno zatulił. Dekletce je s strahom dvignilo zajemalko, saj je mislilo, da se je vsa voda razlila. Toda, glej, zajemalka je stala pokoncu na svojem dnu in vsa voda je ostala nerazlita v njej. Vodo je zdaj dekletce kalilo na svojo dlan, jo ponudilo psičku in ta je spil vso in se zelo razveselil. Ko je dekletce zajemalko spet vzelo v roko, zajemalka ni bilo več iz pločevine, nego iz srebra. Deklica je nesla zajemalko domov in jo z vodo, ki je ostala še v njej, ponudila mamici. Mati pa je dejala: »Jaz umrem že tako in tako, zato pij raje sama,« in jo je vrnila hčerki. V tem trenutku se je izpremenila srebrna zajemalka v zlato. Zdaj se pa dekletce zaradi velike žeje ni moglo obvladati več in že je hotelo zajemalko pritisniti k ustom, ko je nanagroma vstopil med vrata po-

potnik in jo prosil, da naj mu dá piti. Dekletce je pogožnilo sline in je ponudilo zajemalko popotniku. In glej, iz zajemalke je skočilo sedem ogromnih briljantov in izlil se je iz nje velik curek čiste in sveže vode.

Sedem briljantov pa se je začelo dvigati višje in višje in dvignilo se je tja na nebo. In tam jih vidimo žareti še dandanes v obliki zlate zajemalke.

Tako je nastalo sozvezdje Velikega Medveda.

Štiri ciganske

Župnik Jankič je imel za zimo mnogo lepih bukovih drv. Treba jih je bilo razžagati in nacepiti. Pa poišče na cesti dva brezposelna: nekega Bosanca in cigana. Povede ju v župnišče in jina gladnima najprvo hoče postreči s kosilom. Ko je kuharica postavila juho na mizo, vpraša župnik: »Kdo bo pojedel to juho.« — »Jaz!« hitro odgovori cigan. — »A kdo bo pojedel ostalo in kdo bo izpil vino?« zopet vpraša župnik. — »Tudi to bom opravil jaz« odvrne cigan. — Zdaj pa, kdo bo žagal in cepil drva?«

Tedajci se lokavi cigan obrne k Bosancu: »Budalo, zini vendar še ti katero, venomer moram le jaz govoriti, usta ti bodo odpadla!«

★

Kodroglav ciganček nese velik lonec mleka. Sreča ga tujec pa mu pravi: »Daj mi lonec, ženjen sem.« — Ciganček rade volje ustreže. Tujec nagne krepko, požira in izpije vse mleko. Nato vpraša ciganka: »Povej mi, ciganček, po pravici, ali ti je žal mleka?«

»Kaj mi ga bo žal, soseda mi ga je dala, ker se je v njem utopila podgana.«

Tedaj trešči tujec lonec ob tla in pravi: »Tako, zdaj mi pa povej, ali ti je žal lonca?«

»Kaj mi ga bo žal,« se namuzne ciganka, »dedek si je v njem pral noge, baš pred dnevi smo ga pokopali.«

★

Bila je huda zima in ciganska družina se je premražena in lačna grela ob ognju pred šotorom. Pa pravi ciganska mati: »Eh, ko bi mi imeli masla kakor nimamo brašna pa bi si v vasi izposodili pekačo in bi spekli gosposki kolač!«

Reče ciganček: »Jaz bi takoj odnesel k peku, da bi nam ga spekel.«

Drugi ciganček pa je že začel z rokama hlastno grabiti pred seboj: »Uh, mama, jaz bi pogačo kar takole jedel!«

Ko ciganski oče to vidi, udari požrešnega ciganka po ustih: »Le počasi, požrešnost, počakaj malo, mar hočeš ti vse sam pojesti!«

★

Našel je cigan podkev pa vesel pridirja domov k ženi: »Ehej, zdaj ko imam vsaj eno podkev, mi je lahko skovati še tri druge, nato še štiriindvajset žebličev, a ko bom imel podkve in žebliče, mi bo lahko dobiti konja: izberem tega ali onega v pripravnem hlevu. Pa če se bo obnesla kmetom moliv-

tev in letina, mi bo lahko ukrasti tudi seno — oh, samo da bi enkrat sedel na konja, da vidiš kristjani in Turki, kako zna jezdit cigan!«

Takoj mu vpadе ciganka v besedo: »Imenitno, tudi jaz bi takoj skočila na konja in pojezdila k sorodnikom, že dolgo nisem bila na obiskih, grdo je to!«

Tedajoi se cigan hudo razsrdi, kar z dolgo pipo začne udrihati po ciganki:

»Nesrečna ciganka, mar bi ti takoj zajezdila trudnega in upehanega konja?«

»Da te vendar!« se dere ciganka, »naj ti povem, kako dolgo b iga vodila okrog preden si ne odpočije, šele nato bi ga zajezdila!«

»Tako, vidiš, je treba čuvati mojega konja!« se ponese stari cigan, ki konja še nikoli imel ni.

★

Prodajal je nekdo debela jabolka, pa pride mimo lačen cigan. Branjevec se hoče z njim pošaliti pa mu reče: »Ciganski brate, če se mi kar hitro zlažeš, ti dam lepo jabolko.«

»Kaj pa čem z dvema jabolkom, dragi gazda, eno samo mi je dovolj« se zlaže cigan.

»Saj eno sem vendar dejal.« —

»Bog mi je pričal, rekel si, da mi boš dal dve jabolki.«

»Lažeš, cigan!«

»E, če pa lažem, tedaj mi daj tisto jabolko, ki si mi je obljubil za laž,« reče cigan, vzame jabolko in odide svojo pot.

Lev N. Tolstoj:

Ded in vnuk

Ded se je zelo postaral. Noge mu niso več služile, oči so mu oslabele, ušesa oglušela; zobje so mu že vsi izpadli. Kadar je jedel, mu je tekla juha iz ust po prtu in po tleh. Zato sta ga sin in sinaha zapodila od mize ter mu odkazala prostor za pečjo.

Nekoč sta mu prinesla juho v steklenem kozarcu. Hotel ga je dvigniti k ustom, pa mu je zdrknil iz rok in se razbil. Sinaha je oštela starca, češ, da jima uniči vso hišo in razbije kozarce; rekla je, da mu bo dajala obed od zdaj dalje v leseni skodehi. Starček je vzdihnil; rekel pa ni ničesar.

Nekoč sta sedela kmet in njegova žena v izbi ter opazovala sinčka, ki se je igral z deščicami in nekaj sestavljal. Ugibala sta, po čemu zloga te treske. Oče ga je vprašal: »Kaj va počenjaš, Miša?« In otrok je odgovoril: »Glej

očka, leseno skodelico bi si rad naredil, da bom vedel — takrat, ko bosta z materjo že stara — kako naj vama dam jem jesti...«

PIRNAT

Mož in žena sta se spogledala in se razjokala. Sram ju je postalo, ker sta tako grdo in nevhvaležno ravnala s starcem. Od tistega dne sta ga klicala k mizi ter mnogo bolje skrbela zanj.

M. Lamutova:

Tekmeca

Bogdanček se zagnal je v jok:

»Poglej, oh, mamica, kaj storil mi je cmok!

Vso juhico mi je popil,

poglej, kako se je porednež zdebil!«

Se smeje mamica in pravi:

»Glej, cmokec tiho je in stavi, da bo pridnejši kakor ti, zato ne čaka in hiti.

A ti pri jedi vedno se igraš, zato naposled cmokec suh imaš, o, zdrobov cmok je velik požerušček — brez juhice ostane vsak lenušček.«

Še večkrat je Bogdanček zdrobov cmok dobil,

a nikdar več mu juhe ni popil.

»Ne boš, ne boš!« Bogdanček mu kriči in srka, sreblje ter hiti, hiti.

Ves poten, rdeč mu je obraz, ko žlico odloži in mamici veli:

»Glej, juhico popil sem jaz!«

Kaj pišejo Jutrovčki?

Imam prijateljico Milico. Teta z Iga ji je prinesla majhnega psička. Prinesla mu ga je takoj pokazat. Ime mu je »Miki«. Šla sem k njej in sva se vse popoldne igrali z njim.

Marica Stojkovič, uč. I. razr. v Mostah

Kadar prebiram, kaj pišejo Jutrovčki, me vedno mika, da bi tudi jaz kaj napisal za Tvoj nagradni tečaj. Pa Ti bom danes napisal nekaj o svojem prijatelju. Spoznal sem ga predlansko leto, ko sem bil o velikih počitnicah pri svoji teti v Šmartnem pri Litiji. Ime mu je Stanko. V šoli je vedno med najboljšimi učenci. Kmalu sem spoznal, da mi je zelo vdan in mi vrača iskreno prijateljstvo. Naučil me je mnogih lepih iger, in njegove dobre lastnosti si jemljem za vzgled. Posebno ljuba mi je njegova poštenost in radodarnost. Tako sva postala prijatelja. Na žalost je daleč od mene in mnogokrat se mi toži po njem, da bi se skupaj igrala in učila. Upam, da se bova o velikonočnih počitnicah spet videla in si bova lahko vse povedala, kar sva med tem doživela.

Marjan Križman, uč. I. razr. real. gimn. v Ljubljani.

Moja prijateljica je Olga Primožičeva. Skupaj hodiva v šolo in sediva letos v tretjem razredu. Imava se prav radi, samo žal nama je, da je sneg že skopnel in se ne moreva več sankati.

Krašovec Nada, uč. III. razr. Št. Vid pri Stični na Dolenjskem.

Že sedem mesecev prebiram »Mlado jutro«, toda povedati vam moram, da nisem zadovoljna z njim, ker tako redko prihaja. Strašno težko ga vsako nedeljo pričakujem. Oh, kako bi me veselilo, če bi ga imela vsak dan, zato se pa danes drzmem pisati in povedati svoje želje. Saj bi bila že prej pisala, pa sem se zmerom tako strašno bala vašega požrešnega koša, da ne bi pohrustal mojega pisemca. Nu, videla bom, kako bo. Če me bo koš pohrustal, bom pa drugič molčala. Lepo pozdravljam vse Jutrovčke.

Darinka Vauhnik, uč. III. razr. Sp. Hoče pri Mariboru.

Dragi Jutrov striček,

Moj najdražji prijatelj je moj sošolec Jerman J. po imenu Nikoli se še nisva skregala. Vedno sva složna. V šoli se dobro učim in lepo vede, zato ga imam tako rad. Ker je iz dežele, mi ve povedati mnogo zanimivosti iz njegovega kraja. Kar pa on ne ve, mu povem pa jaz. Tudi on me ima prav rad. V šoli nam prav rad posodim kako stvar, ki bi jo rabil, pa si ne more kupiti.

Pomlad prihaja

Zvončki že cveto,
potoki že teko
zima že beži,
pomlad pa k nam hiti.

Zima se solzi,
pomlad pa vesel!
ptičice pojo
rožice pa lepo cveto.

Zakaj ima Lovre svoje stvari v redu?

Na predvečer godu Janeza Krstnika je bilo. Ljudje po vasi so se menili, kako bi razveselili Timoteja, ki ima lutri god.

Za kapelo so se zbirali godci. Eden je še manjka, ki je imel gosli. V vasi pa je živel 8 letni deček Lovre, ki je imel gosli. Hitro so poslali nanj. Lovre se je tega zelo razveselil. Hitro je segel po svojih ljubljnih goslih. Ali joj! Manjkali sta dve struni. Lovre je moral ostati doma.

Med tem pa je Timotej stisnil vsakemu godcu dve kronici v roko. Od tistih dob je imel Lovre svoje stvari vedno v redu.

Vojko Ozim, uč. I. razr. klas. gimn. v Ljubljani.

Našega kanarčka ni več.

Pred tremi leti je prvič zaživkal v naši sobi. Moja sestra ga je dobila v dar od nekega prijaznega gospoda. Še čisto majhen je bil in gost puh je pokrival njegovo drobceno telo. Toda že prvi dan se mu je pripetila nesreča. Ko smo ga prenašali iz roke v roko ter ga božali in ogledovali z vseh strani, se je mahoma izmuznil moji sestri iz rok in

sfrfotal proti oknu. Okno je bilo hvata Bogu zaprto, toda naš ptiček se je skril pred našimi očmi med zavesne gube. Z drobnimi krempljčki se je oprijel zavesne in se stisnil med dve gubi tako, da ga od daleč ni bilo moči opaziti. Moja sestra je pristavila k oknu stol in bolj natančno pregledala gube na zavesi. Vesela je vzkliknila, ko je opazila kratak repek, ki je molel izza ozke gube. Brez premišljanja ga je prijala in potegnila k sebi. Gotovo si je mislila: saj tudi petelina tako ujamejo. Toda preplašeni kanarček se potegnil tako, da je moji sestri ostal le repek v roki, sam je pa zbeگان odletel po sobi. Ker ni bil vajen letanja, se je kmalu utrujen spustil na tizo in tam obsedel.

Oh, kako hudo nam je bilo, ko smo ga potem prav boječe ujeli in spravili v kletko. Nič več ni imel tistega lepega repka in tako žalostno je čepel na palčici — da se je vsakemu smilil, kdor ga je pogledal. Celih štirinajst dni je trajalo, da mu je spet zrasel rep, ki pa je bil mnogo lepši in daljši od prvega, tako žalostno izgubljenega.

Tudi peti se je naučil naš kanarček. Kadar je bil sam v sobi, je pričel prav nalahko poskušati. Če pa je opazil, da ga kdo gleda in posluša, je takoj utihnil.

Posebno rad je imel mene. Če sem le stopil v sobo, je pričel čivkati in me klicati. Včasih je čivkal, kakor da bi me kaj prosil, včasih pa, kakor da bi se hudoval, češ da nima več jesti in da bi rad sveže vode.

Tak je bil naš kanarček, ki je postal naš ljubljeneč, in vsi smo se zabavali in kratkočasili, ko smo ga gledali in poslušali njegovo milo in nežno žvrgolenje.

Nad vse nerazumljivo je pa vplivalo na našega kanarčka petje ali žvižganje. Kakor da bi čutil in razumel pesmico, ki jo je poslušal. Če sem prišel v sobo, je kar čakal, kdaj bom pričel žvižgati. Skoro vedno sem mu ustregel. Prav nalahko sem pričel žvižgati kako znano melodijo, naš kanarček pa je — kot da bi poslušal same angelčke — počenil, visoko dvignil glavico in repek ter se tresel po vsem telescu. Tako je ostal, dokler nisem končal. Pri vsaki melodiji se je tako tresel, a samo tedaj, če sem jaz pel ali žvižgal. Za drugo žvižganje se ni zmenil.

Nedavno se je moja sestra odpeljala daleč od nas in nam strogo naročila, da moramo paziti na kanarčka, da ne zbolí ali ne uide. A dasi smo še bolj pazili

nanj kakor prej, nam je zbolel. Nič več ni skakal s palčice na palčico v kletki, nič več ni pel. Samo čepel je ves dan in prav tiho čivkal. Vzeli smo ga iz kletke in ga v topli volneni blaznici zavitega imeli pri peči. Nič ni pomagalo. Vedno slabši je postajal in komaj da je še pogledal, če ga je kdo poklica ali pobožal. Bili smo se zanj, a vendar smo upali, da bo ozdravel. Vsako jutro smo se mu boječe približali in veselje nas je izpreletelo, ko smo ga našli z odprtimi črnimi očkami, žalostno čivkajočega. Sedmi dan njegove bolezni se je prav dobro počutil, toda zvečer se je pričel nekam čudno tresti. Skušal je vtakniti glavico med perotnice in zaspati. Kaj je prespal noč, ga nismo videli, toda ko smo se drugo jutro približali peči, pri kateri je ležal na stolu, v toplo volno povit, smo ga našli — mrtvega.

Ne da bi nas še enkrat pogledal, ne da bi nam še enkrat zapel, se je bil čez noč preselil med krilatce v vedno cvetoče nebeske vrtove. Nikdar ne bomo pozabili svojega ljubega kanarčka, ki leži sedaj v mrzli, z visokim snegom pokriti zemljici na našem vrtu.

Spisal Nany.

Tri lahke naloge

Rešitev

I.

S kazalcem leve roke primi trdno novc B, s kazalcem desne roke pa novc C. Novc C premikaj potem okoli novca B, ki trdno stoji. Novc A boš pri tem odrival stran, dokler ne bodo prišli novci v vrstni red A — C — B.

II.

Novc D položi na novc B. Potem so po štirje novci v vodoravni in navpični vrsti.

III.

Z novcem F skočiš na novc I; z novcem C skočiš na novc G; z novcem K skočiš na novc D; z novcem B skočiš na novc E in z novcem A na novc H.

Veriga

Rešitev

Kovač mora odpreti štiri člene ene verige To da štiri dinarje.

Te štiri dele potrebuje, da zveže ostalih pet delov verige. Torej mora samo štiri dele zvariti. To da osem dinarjev

Skupaj res samo dvanajst dinarjev.

Manica:

Pust

To pesem smo polji otroci na pustni dan.

»Pust, Pust, Pust,
je maslen okrog ust.
Koš si je izprosil,
da je mast v njem nosil.
Je domov pribeža'
se grdo je režal,
še grše se je drl,
ko je krofe cvrl.
Flancate in krofe
za cesarje, grofe.
Nam pa tisto dal je
kar mu še ostal' je:
samo sok in kašo,
večno pašo našo.
Pust, Pust, Pust,
je masten okrog ust!«

Računska uganka

Rešitev

105	75	45	225
30	135	60	225
90	15	120	225
225	225	225	

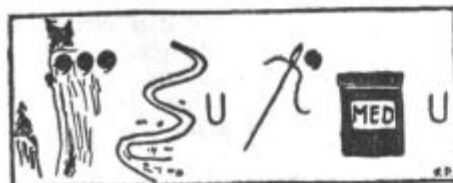
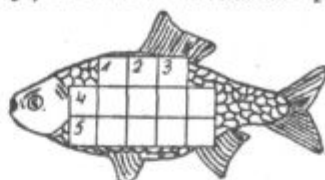
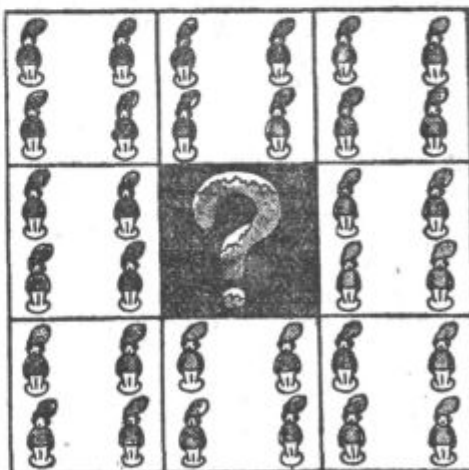
Rešitev dopolnjevalke
trg.**Posetnica**

OLGA VJITJEZIC

Kaj je ta Rusinja?

Posetnica

Rešitev: Sedlar in tapetnik

Rebus**Križanka »Riba«**Vodoravno: 1. ostrina, 4. morsko
obrežje, 6. luka v Hrvatskem primorju.Navpično: 1. obadva, 2. vrša za
lovenje rib, 3. del sobe, 4. predlog, 5.
ploskovna mera.**Rešitev križanke »Kužek«**Vodoravno: 1. Atila, 5. skodela, 6.
falanga, 9. tau, 10. Eva.Navpično: 1. akac, 2. Ida, 3. len, 4.
alga, 7. du, 8. ne.**Rešitev rebusa**Bolje danes kos,
kakor jutri gos**Možički**Za božično razstavo je potreboval
trgovec tako mizo, da je sedelo na
vsaki strani po dvanajst možičkov ka-
kor kaže slika.Pomočnik je mora! paziti, da noben
možiček ni izginil. Trgovec je prišel
vsak dan in jih preštel.Neko noč pa so štirje možički izginili.
Pomočnik se je bal, da ne bi trgovec
tega odkril, naposled pa je le razdelil
ostalih osem in dvanajst možičkov tako,
da jih je bilo na vsaki strani spet po
dvanajst.

Kako je to napravil?